

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

פְּרִשְׁת בְּרֵאשִׁית

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ב' - חלק י"ג

קונטרס 43

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

זדהר השבת

פרשת בראשית
- שנה א' 1 -

על דיו שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמועון בן זרחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותם אל חר קדשיי" (שבת ק"ה ע"ב).

הוא מסביר, ונבחרו אנשים אק בני לכתיה (הכנס ל... ה...)
ואקדוקי כותבתיהו יתאב העו חכתע כעכתענו סנה ומקיסו...
הק בני הסנה הסע, נכונים סאכר נכ, הסנהנו כו נשאר.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בשורה משמחת ביותר
לעם ישראל

ערוץ
הזוהר
העולמי

לראשונה בהסטוריה היהודית!
יאכטה בלב ים

המשדרת ערוץ חדש "קול הרשב"י ו-"קול הזוהר"
24 שעות ביממה לכל העולם כולו!

עם ישראל מודה לתורם האוניה
ויזכה להצלחה מרובה ולביטול גזירות רעות מעם ישראל,
ולביאת המשיח בחדס וברחמים.

את קול הזוהר תלמדו, ואת שופרו של משיח תשמעו.

להפעלת הערוץ דרוש לנו משדר רב עוצמה
שעלותו כ-150,000 ₪!

זכה גם אתה להיות שותף בזכות העצומה

חייג עכשיו ותזכה לעולם הבא: 054-4577956 / 0548-436784

ניתן להקדיש לעילוי נשמת, לזיווג הגון, לרפו"ש, לאריכות ימים,
לפרנסה טובה, נחת מהילדים, ולכל הישועות.
אפשרות לפריסת תשלומים.

יכולה להסתפל בו. גנזו הקדוש ברוך הוא לצדיקים לעתיד לבא והיא מדת כל סחורה שבעולם והוא כח אבן יקרה שקורין סחורת. ודר ועל מה היא מדת דר, אלא מלמד שלקח הקדוש ברוך הוא מזויה אחת מאלפים, ובנה ממנה אבן יקרה נאה ומקושטת וכלל בה כל המצות.

בא אברהם וביקש פחו לתת לו, נתנו לו אבן יקרה זו ולא רצה אותה, זכה ונטל מדתו שנאמר (מכה ד) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. בא יצחק וביקש פחו ונתנו לו, ולא רצה בה. זכה ונטל מדתו שהיא מדת הגבורה דהיינו הפח"ד. דכתיב (בראשית ל"א) וישבע יעקב בפחד אביו יצחק.

בא יעקב ורצה בה ולא נתנוהו לו, אמר ליה הואיל ואברהם מלמעלה ויצחק למטה, אתה תהיה באמצע ותכלול שלשתם דכתיב תתן אמת ליעקב. ומאי אמצע, היינו שלום. והא כתיב תתן אמת ליעקב, אמת ושלום חד הוי. כמה דאת אמר (אסתר ט) דברי שלום ואמת (ישעיה ט"ל) פי שלום ואמת יהיה בימי והיינו דכתיב (ישעיה נ"ח) והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דהיינו נחלה גמורה דאית ליה חס"ד והפחד והאמת והשלום. ולפיכך אמר (תהלים קי"ח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה.

אבן מאסו אברהם ויצחק שפנו את העולם, היתה עתה לראש פינה. ולמה מאסו בה והלא נאמר (בראשית כ"ו) יעקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרותי מצותי חקותי ותורותי. מאי משמרותי, אמר מדת חס"ד. כל ימי היות אברהם בעולם לא הצרכתי אני לעשות מלאכתי, שהרי אברהם

בריה יכולה להסתפל בו, גנזו הקדוש ברוך הוא לצדיקים לעתיד לבא, והיא מדת כל סחורה שבעולם, והוא כח אבן יקרה שקורין סחורת ודר. ועל מה היא מדת דר? אלא מלמד שלקח הקדוש ברוך הוא מזויה אחת מאלפים, ובנה ממנה אבן יקרה נאה ומקושטת, וכלל בה כל המצות.

בא אברהם וביקש פחו לתת לו, נתנו לו אבן יקרה זו ולא רצה אותה. זכה ונטל מדתו, שנאמר (מכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. בא יצחק וביקש פחו, ונתנו לו ולא רצה בה. זכה ונטל מדתו, שהיה מדת הגבורה, דהיינו הפחד, שכתוב (בראשית לא) וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. בא יעקב ורצה בה ולא נתנוהו לו. אמר לו, הואיל ואברהם מלמעלה ויצחק למטה, אתה תהיה באמצע ותכלול שלשתם שכתוב תתן אמת ליעקב. ומהו האמצע? הינו שלום, והרי כתוב תתן אמת ליעקב? אמת ושלום הם אחד, כמו שנאמר (אסתר ט) דברי שלום ואמת, (ישעיה לט) פי יהיה שלום ואמת בימי, והיינו שכתוב (שם נח) והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דהיינו נחלה גמורה שיש לו חסד והפחד והאמת והשלום. ולפיכך אמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה.

אבן מאסו - אברהם ויצחק, שפנו את העולם, היתה עתה לראש פינה. ולמה מאסו בה, והלא נאמר (בראשית כו) יעקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרותי מצותי חקותי ותורותי? מה זה משמרותי? אמרה מדת חסד: שכל ימי היות אברהם בעולם לא הצרכתי אני לעשות

עָמַד שָׁם בְּמִקּוּמִי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֶרְתִּי, בְּמַדְהָ
זו הִיְתָה מִלֵּאכְתִּי שְׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ
וְאֶפְּלוּ נִתְחַיְּבוּ, אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד
מְשִׁיבִים וּמְבִיא בִלְבָבָם לַעֲשׂוֹת רִצּוֹן אֲבִיהֶם.
כָּל זֶה עָשָׂה אֲבִרָהּם וּכְתִיב (בראשית כ"א) וַיִּטַּע
אָשֶׁל בְּבֵּאֵר שֶׁבַע. סִדֵּר לַחֲמוֹ וּמִיָּמִינוּ לְכָל
בְּאֵי עוֹלָם וְהִיָּה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם, לְמִי
אַתֶּם עוֹבְדִים, עֲבַדוּ אֶת יְיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ. וְהִיָּה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בְּאִים
וְשָׁבִים.

וּמִנְחָן שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הִיָּה מְזַכֶּה, שְׁנֵאמַר
הַמִּכְסָּה אֲנִי מְאַבְרָהָם וְאַבְרָהָם הִיָּה
יְהִיָּה וְגו'. אֲלֵא אֲזַכֶּהוּ שִׁיבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם
רַחֲמִים וַיִּזְכֶּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לוֹמַר שְׁלֵא יָדַע
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֵא יִכְלוּ לְהַנְצִל. אֲלֵא
זְכוּתוֹ קָאָמַר. מִכָּאֵן אָמְרוּ בֵּא לִיטְהַר מִסִּיעֵינָן
אוֹתוֹ. בֵּא לִיטְמֵא פוֹתְחִין לוֹ מֵאֵי פוֹתְחִין לוֹ,
אוֹתָן הַפְּתוּחִים תָּמִיד. מִצּוֹתֵי חֲקוֹתֵי וְתוֹרוֹתֵי,
אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא חִפְצָתִי בָּהּ אֲשַׁמֹּר
מִצּוֹתֵיהָ. מֵאֵי תוֹרוֹתֵי, אֲלֵא אֶפְּלוּ הוֹרְאוֹת
וּפְלִפּוּלִים שְׁמוּרִים לְמַעְלָה, הוּא יָדַעַם
וּפְלִפּל וּקִיָּמָם.

וּמֵאֵי מִשָּׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל, הוּי אוֹמַר
צָדֵק הָעֲלִיּוֹן. וּמֵאֵי הָאוֹר הַגְּדוֹל
הַצָּפוֹן, הֵינְנו סוֹחֲרֵת. וְהָאֲבָן שְׁדָרָה לְמַטָּה
הֵימְנָה נִקְרָאת דָּר, וּמֵאֵי הוּא מִיָּדוֹ לוֹ, הֵינְנו
חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יָמִין: (עַד כֵּן מִהַהֲשַׁמְטוֹת)

וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בִקֵּר יוֹם אֶחָד. וַיְהִי עָרֵב
מִסְטָרָא דְחֻשָׁן, וַיְהִי בִקֵּר מִסְטָרָא
דְּאוֹר, וּמִגּוֹ דְּאֲנוּן מִשְׁתַּתְּפִי כְּחֵדָא פְתִיב
יוֹם אֶחָד. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר מֵאֵי טַעְמָא
בְּכָל יוֹמָא וַיּוֹמָא כְּתִיב וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי
בִקֵּר. לְמַנְדַּע דְּהָא לִית יוֹם בְּלֵא לְלִילָה וְלִית

מִלֵּאכְתִּי, שְׁהָרִי אֲבִרָהּם עָמַד שָׁם
בְּמִקּוּמִי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֶרְתִּי -
בְּמַדְהָ זו הִיְתָה מִלֵּאכְתִּי, שְׁאֲנִי
מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאֶפְּלוּ
נִתְחַיְּבוּ אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד
מְשִׁיבִים וּמְבִיא בִלְבָבָם לַעֲשׂוֹת
רִצּוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה
אֲבִרָהּם, וּכְתוּב (שם כא) וַיִּטַּע אָשֶׁל
בְּבֵּאֵר שֶׁבַע. סִדֵּר לַחֲמוֹ וּמִיָּמִינוּ
לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְהִיָּה מְזַכֶּה
וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם: לְמִי אַתֶּם
עוֹבְדִים? עֲבַדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ! וְהִיָּה דוֹרֵשׁ
לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בְּאִים וְשָׁבִים.

וּמִנְחָן לְנוּ שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הִיָּה
מְזַכֶּה? שְׁנֵאמַר (שם י"ח) הַמִּכְסָּה
אֲנִי מְאַבְרָהָם, וְאַבְרָהָם הִיָּה וְהִיָּה
וְגו'. אֲלֵא אֲזַכֶּהוּ שִׁיבְקֵשׁ
עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וַיִּזְכֶּה. וְכִי אֶפְשֶׁר
לוֹמַר שְׁלֵא יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא שְׁלֵא יִכְלוּ לְהַנְצִל? אֲלֵא
זְכוּתוֹ הוּא אָמַר. מִכָּאֵן אָמְרוּ, בֵּא
לְטְהַר - מִסִּיעֵינָן אוֹתוֹ. בֵּא לְטְמֵא
- פוֹתְחִים לוֹ. מַה זֶה פוֹתְחִים
לוֹ? אוֹתָם הַפְּתוּחִים תָּמִיד.
מִצּוֹתֵי חֲקוֹתֵי וְתוֹרוֹתֵי - אָמַר,
הוֹאִיל וְלֹא חִפְצָתִי בָּהּ, אֲשַׁמֹּר
מִצּוֹתֵיהָ. מַה זֶה תוֹרוֹתֵי? אֲלֵא
אֶפְּלוּ הוֹרְאוֹת וּפְלִפּוּלִים
שְׁמוּרִים לְמַעְלָה הוּא יָדַעַם
וּפְלִפּל וּקִיָּמָם.

וּמַה זֶה מִשָּׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל?
הוּי אוֹמַר, צָדֵק הָעֲלִיּוֹן. וּמַה
הָאוֹר הַגְּדוֹל הַצָּפוֹן? וְהֵינְנו
סוֹחֲרֵת. וְהָאֲבָן שְׁדָרָה לְמַטָּה
הֵימְנָה נִקְרָאת דָּר, וּמַה הוּא?
מִיָּדוֹ לוֹ, הֵינְנו חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל
יָד יָמִין: ע"כ מִהַהֲשַׁמְטוֹת.

וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בִקֵּר יוֹם אֶחָד.
וַיְהִי עָרֵב - מִצַּד הַחֻשָׁן. וַיְהִי
בִקֵּר - מִצַּד הָאוֹר. וּמִתּוֹךְ שֶׁהֵם
מִשְׁתַּתְּפִים בְּאֶחָד, פְּתוּב יוֹם
אֶחָד. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מַה
הַטַּעַם בְּכָל יוֹם וַיּוֹם פְּתוּב וַיְהִי

עֲרַב וַיְהִי בִקְרֹ? לְדַעַת שְׁהַרִי אִין
יּוֹם בְּלִי לִילָה וְאִין לִילָה בְּלִי
יּוֹם, וְלֹא צְרִיכִים לְהַפְרֹד.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁיֵּצֵא
אוֹר ראשון, הַתַּפְּשֻׁט בְּכָל
הַיָּמִים, שֶׁכְּתוּב בְּכָלֶם יּוֹם. אָמַר
רַבִּי אֶלְעָזָר, מִשְׁמַע שֶׁכְּתוּב
בְּכָלֶם בִּקְרֹ, וְאִין בִּקְרֹ אֶלֶּא מִצַּד
שֶׁל אוֹר ראשון. רַבִּי שְׁמַעוֹן
אָמַר, יּוֹם ראשון הוֹלֵךְ עִם כָּלֶם,
וְכָלֶם בּוֹ, כְּדִי לְהַרְאוֹת שְׁאִין
בְּהֶם פְּרוּד וְהַכֵּל אַחַד.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר, תִּהְיֶה
הַתַּפְּשֻׁטוֹת הָאוֹר הַזֶּה לְמִטָּה,
וְאֵלֶּה הֵם הַמְּלָאכִים שֶׁנִּבְרְאוּ
בַיּוֹם הָרִאשׁוֹן, יֵשׁ לָהֶם קִיּוּם
לְהַתְקַיֵּם לְצַד זְמַן. וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, אֶת - לְכַלֵּל אֶת
הָאֶסְפִּקְלָרְיָה שֶׁלֹּא מְאִירָה עִם
אֶסְפִּקְלָרְיָה מְאִירָה, שֶׁנֶּאֱמַר [וַיֵּרָא
כִּי טוֹב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֶת -
לְכַלֵּל [לְהַכְלִיל] וְלִרְבוּת אֶת כָּל
הַמְּלָאכִים שֶׁבָּאִים מִצַּד הָאוֹר
הַזֶּה, וְכָלֶם מְאִירִים כְּבַתְחִלָּה
בְּקִיּוּם שְׁלָם.

יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, בְּזֶה נִפְרְדוּ מַיִם עֲלִיוֹנִים
מִמַּיִם תַּחְתּוֹנִים. רְקִיעַ -
הַתַּפְּשֻׁטוֹת הַמַּיִם, וְהָרִי נֶאֱמַר -
וַיְהִי מִבְּדִיל - בֵּין מַיִם עֲלִיוֹנִים
לְתַחְתּוֹנִים.

וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרְקִיעַ -
בְּמַעֲלֵה עֲלִיוֹנָה. וַיְהִי רְקִיעַ לֹא
כְּתוּב, אֶלֶּא וַיַּעַשׂ, שֶׁהַגִּדִּיל אוֹתוֹ
בְּגִדְלוֹת רַבָּה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
בְּשֵׁנֵי נִבְרָא גִיהֶנֶם לְרִשְׁעֵי
הָעוֹלָם. בְּשֵׁנֵי נִבְרָא מַחְלֻקָּת.
בְּשֵׁנֵי לֹא נִשְׁלַם בּוֹ הַמַּעֲשֶׂה, וְלִכֵּן
לֹא כְּתוּב בּוֹ כִּי טוֹב, עַד שֶׁבָּא
יּוֹם שְׁלִישִׁי וְנִשְׁלַם בּוֹ הַמַּעֲשֶׂה.
מִשׁוּם כִּי טוֹב פְּעַמִּים, אַחַד
עַל הַשְּׁלֵמַת הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל יּוֹם
שֵׁנִי, וְאַחַד לְעֲצוּמוֹ. בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי הִתְתַּקֵּן הַיּוֹם הַשֵּׁנִי

לִילָה בְּלֹא יּוֹם וְלֹא אֲבַעוֹן לְאַתְּפָרְשָׂא.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי הֵהוּא יּוֹם דְּנִפְק אוֹר קְדַמָּא
אֲתַפְּשֻׁט בְּכִלְהוּ יוֹמִי, דְּכְתִיב בְּכִלְהוּ
יּוֹם. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר מִשְׁמַע דְּכְתִיב בְּכִלְהוּ
בִקְרֹ, וְלֹאוּ בִקְרֹ אֶלֶּא מִסְטְרָא דְאוֹר קְדַמָּא.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר יוֹמָא קְדַמָּא אֲזִיל עִם
כִּלְהוּ וְכִלְהוּ בֵּיהּ, בְּגִין לְאַחְזָאָה דְלֹאוּ כְּהוּ
פִירוּדָא וְכִלְאָ חַד.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר, יְהִי (ד"א ל"ג אור)
אֲתַפְּשֻׁטוֹתָ דְהָאֵי אוֹר לְתַתָּא, וְאֵלִין
אֲנוּן מְלֹאכִין דְאַתְּבְּרִיאוּ בְיוֹמָא קְדַמָּא אֵית
לוֹן קִיּוּמָא לְאַתְקִימָא לְסִטְר יְמִינָא. וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. אֶת לְאַתְכַּלְלָא
אֶסְפִּקְלָרְיָה דְלֹא נִהְרָא עִם אֶסְפִּקְלָרְיָה
דְּנִהְרָא דְאַתְמֹר (ד"א ב"ה) כִּי טוֹב. אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר אֶת לְאַתְכַּלְלָא (ד"א לֹאכַלְלָא) וְלֹאסְגָּאָה
כִּלְהוּ מְלֹאכִין דְאַתִּין מִסְטְרָא דְאוֹר דֹּא,
וְכִלְהוּן נְהַרִין כְּקַדְמִיתָא בְּקִיּוּמָא שְׁלָם:

יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּהָאֵי
אֲתַפְּרְשׁוּ מִיַּין עֲלָאִין מִמִּיַּין תַּתָּאִין.
רְקִיעַ פְּשִׁיטוֹתָא דְמִיַּין וְהָא אֲתַמֹּר. וַיְהִי
מִבְּדִיל בֵּין מִיַּין עֲלָאִין לְתַתָּאִין:

וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרְקִיעַ. בְּסִגְיָאוּ עֲלָאָה.
וַיְהִי רְקִיעַ לֹא פְתִיב, אֶלֶּא וַיַּעַשׂ,
דְּאֶסְגִּי לִיהּ בְּרַבּוֹ סִגְיָא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק בְּשֵׁנֵי
אֲתַבְּרִי גִיהֶנֶם לְחִיבֵי עֲלָמָא, בְּשֵׁנֵי אֲתַבְּרִי
מַחְלֻקָּת. בְּשֵׁנֵי לֹא אֲשַׁתְּלִים בֵּיהּ עַבְדִּתָּא,
וּבְגִין כִּי לֹא כְּתִיב בֵּיהּ כִּי טוֹב, עַד דְאַתָּא יּוֹם
תְּלִיתָאָה וְאֲשַׁתְּלִים בֵּיהּ עַבְדִּתָּא, בְּגִין כִּי כִּי
טוֹב תְּרִי זְמַנִּי, חַד עַל אֲשַׁלְמוֹת עַבְדִּתָּא דְיּוֹם
שֵׁנִי, וְחַד לְגַרְמִיָּה. בַּיּוֹם תְּלִיתָאֵי אֲתַתְּקֵן יּוֹם
שֵׁנִי וְאַתְּפָרְשׁ בֵּיהּ מַחְלֻקָּת. וּבֵיהּ אֲשַׁתְּלִימוּ
רַחְמֵי עַל חִיבֵי גִיהֶנֶם. בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה

משתפכין שביבין דגיהנם. בגיני כף אתכליל ביה יום שני ואשתלים ביה.

רבי חייא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר ליה האי אור ביום ראשון וחשך ביום שני ואתפרשו מיא ומחלוקת הוה ביה, אמאי לא אשתלים ביום ראשון דהאי זמינא כליל לשמאלא, אמר ליה על דא הוה מחלוקת, ותליתאה בעי למיעל בינייהו לאכרעא ולאסגאה בהו שלם:

תדשא הארץ דשא, אתחברותא דמיין עלאין בתתאין למעבד פירין. מיין עלאין (ד"א פירין ורבי) ועבדי איבין, ותתאי קראן לון לעלאין כנוקבא לגבי דכורא, בגין דמיין עלאין דכורין ותתאי נוקבין.

רבי שמעון אמר כל דא הוא לעילא והוא לתתא. אמר רבי יוסי אי הכי אלהים דקא אמרן (ד"א אמר) מאן אלהים, (ד"א ל"ג אלא אלהים סתם) אלהים חיים לעילא, ואי תימא לתתא אלהים סתם. אלא לתתא איהו תולדות, (ד' טו) כמה דאת אמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ואמריןן בה' בראם, וההוא (ס"א דלעילא) לעילא אבהן דכלא הוא איהי עבידתא, ועל דא ארעא עבדת תולדות, דהא היא מתעברא כנוקבא מן דכורא.

רבי אלעזר אמר כל חילין הוו בארעא ולא אפיקת חילתא ואנון תולדותיה עד יום (תמישי) הששי דכתיב תוצא הארץ נפש חיה, ואי תימא והא כתיב ותוצא הארץ דשא. אלא אפיקת תקון חילתא לאתישבא כדקא יאות וכלא הוה גניז בה עד דאצטרף. דהא בקדמיתא כתיב צדייא וריקניא כתרגומו,

אלא הוציאה תקון כחותיה כדי להתישב פראוי, והפל הנה גניז בה עד שהצטרף. שהרי

ונבדלה בו מחלקת, ובו השתלמו רחמים על רשעי הגיהנם. ביום השלישי משתככים שלהבות הגיהנם. משום כף נכלל בו שני ונשלם בו.

רבי חייא הנה יושב לפני רבי שמעון. אמר לו, אור זה ביום ראשון, וחשך ביום שני, ונפרדו המים ומחלקת היתה בו, למה לא נשלם ביום הראשון, שהרי ימין כולל את השמאל? אמר לו, על זה היתה מחלקת, ושלישי רצה להפנס ביניהם להכריע ולהרבות בהם שלום.

תדשא הארץ דשא - התחברות של מים עליונים בתחתונים לעשות פרות. מים עליונים (ד"א פרים ורבים) ועושים פרות, והתחתונים קוראים להם לעליונים כנוקבה לזכר, משום שמים עליונים זכריים, ותחתונים נקביים.

רבי שמעון אמר, כל זה הוא למעלה והוא למטה. אמר רבי יוסי, אם כן, אלהים שאמרנו (ד"א אמר) מי האלהים? (ד"א אלא אלהים סתם) אלהים חיים למעלה. ואם תאמר אלהים למטה סתם, אלא למטה הוא תולדות, כמו שנאמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. ואמרנו בה' בראם.

ואותו (שלמעלה) למעלה אביהם של הכל הוא, היא העשיה, ועל זה הארץ עושה תולדות, שהרי היא מתעברת כנוקבה מן הזכר. רבי אלעזר אמר, כל הצבאות היו בארץ, ולא הוציאה את פחה, והם תולדותיה, עד יום (תמישי) הששי, שכתוב תוצא הארץ נפש חיה. ואם תאמר, והרי כתוב ותוצא הארץ דשא? שהרי

בהתחלה כתוב שוממה וריקה
פתרגומו, אחר כך נתקנה
והתישבה וקבלה זרע ודשאים
ועשבים ואילנות כדאוי,
והוציאה אותם אחר כך.
והמאורות גם כן לא שמשו
אורות שלהם עד שהצטרף.

יהי מארת ברקיע השמים ומארת
כתוב חסר), להכליל נחש הרע
שהטיל זממה ועשה פרוד
שהשמש לא משמש עם לבנה.
מארת - קללות. ועל זה גרס
שהתקללה הארץ, שכתוב
ארורה האדמה. ולכן מארת
כתוב אחד. יהי מארת - זו
הלבנה. רקיע השמים - זו
השמש. ושניהם בכלל אחד
להודג להאיר העולמות למעלה
ולמטה. ממשמע שכתוב על
הארץ ולא כתוב בארץ, שמשמע
למעלה ולמטה, חשבון של הכל
בלבנה הוא.

רבי שמעון אמר, גימטריאות
וחשבון תקופות ועבורים - הכל
הוא בלבנה, שהרי למעלה אינו.
אמר לו רבי אלעזר, ולא? והרי
כמה חשבונות ושעורים עושים
החברים? אמר לו, לא כך! אלא
החשבון עומד בלבנה, ומשם
יבנס האדם לדעת למעלה. אמר
לו, והרי כתוב והיו לאתת
ולמועדים? אמר לו, לאתת
כתוב חסר. אמר לו, הרי כתוב
והיו? אמר לו, היות כלם שיהיו
בו, פאוצר זו שמתמלא מהכל.
אכל החשבון של הכל הוא
בלבנה.

בא ראה, יש נקדה אחת ומשם
הראשית למנות, שהרי מה
שלפנים של אותה נקדה לא
נודע ולא נתן למנות, ויש נקדה
למעלה נסתרת שלא התגלתה
כלל ולא נודעה, ומשם הראשית
למנות כל נסתר ועמק. כך גם יש נקדה למטה שהתגלתה, ומשם היא ראשית לכל חשבון ולכל

ולכתר אתתקנת ואתישבת וקבילת זרעא
ודשאין ועשבין ואילנין פדקא יאות, ואפיקת
לון לבתר. ומאורות הכי נמי לא שמשו
נהורא דלהון עד דאצטרף: (דף מז ע"ב).

יהי מארת ברקיע השמים (ר"א מארת כתיב חסר),
לאכללא חוץא בישא דאטיל זוהמא
ועבד פירודא דלא משמש שמשא בסיהרא.
מארת לווטין, ועל דא גרים דאתלטייא
ארעא דכתיב ארורה האדמה, ובגין כך
מארת כתיב, חד, יהי מארת דא סיהרא.
רקיע השמים דא שמשא, ותרווייהו בכללא
חדא לאזדווגא לאנהרא עלמין לעילא ותתא.
משמע דכתיב על הארץ ולא כתיב בארץ
דמשמע לעילא ותתא, חושבן דכלא בסיהרא
הוא.

רבי שמעון אמר גימטריאות וחשבון
תקופות ועבורין כלא הוא בסיהרא,
דהא לעילא לאו איהו. אמר ליה רבי אלעזר
ולא והא כמה חושבנין ושיעורין קעבדי
חברייא. אמר ליה לאו הכי, אלא חשבנא
קיימא בסיהרא ומתמן יעול בר נש למנדע
לעילא. אמר ליה והא כתיב והיו לאותות
ולמועדים. אמר ליה לאתת כתיב חסר. אמר
ליה הא כתיב והיו, אמר ליה הויין פלהון
דיהוון ביה, פאספוקא דא דאתמלייא מפלא,
אבל חושבנא דכלא בסיהרא הוא.

הא חזי, נקודה חד אית ומתמן שירותא
לממני, דהא מה דלגו דההיא נקודה לא
אתידע ולא אתיהיב לממני, ואית נקודה
לעילא סתים דלא אתגליא כלל ולא אתידע
ומתמן שרותא לממני כל סתים ועומקא. הכי
נמי אית נקודה לתתא דאתגליא, ומתמן הוא
למנות כל נסתר ועמק. כך גם יש נקדה למטה שהתגלתה, ומשם היא ראשית לכל חשבון ולכל

שירותא לכל חושבנא ולכל מנין, ועל דא דא
הכא הוא אתר לכל תקופות וגמיטריות
ועבורין וזמנין וחגי ושפתי. וישראל דדבקי
בקדשא בריה הוא עבדי חושבן לסיהרא
ואנון דבקיין ביה וסלקין ליה לעילא, דכתוב,
(דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלקיכם וגו' :

ישרצו המים שרץ נפש חיה, אמר רבי
אלעזר הא אוקמוה דאנון מיין
רחישו ואולידו כגוונא דלעילא והא אתמר.
ועוף יעופף על הארץ. יעוף מיבעי ליה, מהו
יעופף?

אמר רבי שמעון רזא הוא. ועוף דא
מיכא"ל דכתוב, (ישעיהו ו) ויעף אלי אחד
מן השרפים. יעופף (ד"א ל"ג יעוף מיבעי ליה אלא) דא
גבריאל"ל דכתוב, (דניאל ט) והאיש גבריאל אשר
ראיתי בחזון בתחלה מועף ביעף. (ד"א ל"ג ודא הוא
יעופף), על הארץ (נ"א דא אלקוהי דאשתבח תדיר בארעא ולא
מספרא דאבא ואמא אשתבח דאיהו) (ס"א ואיהו מאם עלמא) גו' מאסין
דכתוב, (מלכים א יח) ורוח ה' ישאף על אשר לא אדע. ורוח ה' סר. ישאף
הרין. על אשר תלת, לא אדע ארבע. על פני דא מלאך המות) דהוא
(אית דלא גרסי) (חשוד ארעא. על פני) (נ"א אחשוד פני עלמא וכתוב ביה
וחשד על פני תחום), רקיע השמים. כדאמרן עולה
ומשטין וכו'.

אמר רבי אבא והא מלאך המות בשני
אתברי. אלא על הארץ דא רפא"ל
דאיהו ממנא לאסוותא דארעא דבגיניה
אתרפיאת ארעא וקיים בר נש עלה ורפי לכל
חיליה. על פני רקיע השמים דא אוריאל"ל,
וכלא הוא בקרא.

ובנין פך פתיב בתריה ויברא אלהים את
התנינים הגדולים. אמר רבי אלעזר
(ד"א הא אוקימנא אלון לזנות וכת וזנו)
אלין אנון שבעין
ממנו רברבן על שבעין עמין, ובגין פך

מנין, ועל זה פאן הוא המקום
לכל התקופות והגמיטריות
והעבורים והזמנים וחגים
ושפחות. וישראל שדבקים
בקדוש-ברוך-הוא, עושים
חשבון ללכנה, והם דבקים בו
ומעלים אותו למעלה, שכתוב
(דברים ד) ואתם הדבקים ביה
אלהיכם וגו'.

ישרצו המים שרץ נפש חיה.
אמר רבי אלעזר, הרי פרשה
שאתם מים רחשו והולידו כמו
שלמעלה, והרי נאמר. ועוף
יעופף על הארץ - יעוף צריך
לכתב, מה זה יעופף?.

אמר רבי שמעון, סוד הוא, ועוף
זה מיכא"ל, שכתוב (ישעיהו) ויעף
אלי אחד מן השרפים. יעופף -
ד"א יעוף צריך לה, אלא זה גבריאל"ל,
שכתוב (דניאל ט) והאיש גבריאל
אשר ראיתי בחזון בתחלה מעף
ביעף. (ד"א ויהו יעופף). על הארץ - (יה
אלוהי שנמצא חמיר בארץ ולא מצד של אבא
ואמא הוא. נמצא שהוא (סם את העולם) בארבע
טיבות, שכתוב ורוח ה' ישאף על אשר לא אדע.
רוח ה' - אחת. ישאף - שנים. על אשר - שלש.
לא אדע - ארבע. על פני - זה מלאך המות)
שהוא (מחשוד הארץ. על פני - מחשוד פני
העולם, וכתוב בו (חשוד על פני תחום). רקיע
השמים - כמו שאמרנו עולה
ומשטין וכו'.

אמר רבי אבא, והרי מלאך
המות בשני נברא? אלא על
הארץ זה רפא"ל, שהוא ממנה
על רפואת הארץ, שפגללו
נרפאת הארץ, וקיים בן אדם
עליה ומרפא לכל כחו. על פני
רקיע השמים - זה אוריאל"ל.
והכל הוא בפסוק.

ורבן פתיב אתרין ויברא אלהים
את התנינים הגדולים. אמר רבי
אלעזר (ד"א הרי בארנו אליה לזנות וכת וזנו)
אלה הם שבעים ממנים גדולים
על שבעים העמים, ולכן נבראו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

